

O MEU BO AMIGO MANUEL ORESTE RODRIGUEZ LOPEZ
ESCRITOR E POETA DE PARADELA

IN MEMORIAM

Ai Manolo, meu amigo,
Poeta de Paradela,
Aquí estamos teus amigos
Para facer unha festa.

Unha festa da cultura
Que recorde o teu andar,
Teus poemas, teus artigos,
Tua maneira de pensar.

Dende arriba, alá no ceo,
Nosos amigos podes ver,
Que aínda que pasan os anos
Tua memoria non morreu.

Forma parte destas vidas,
Acompaña o noso andar,
Está dentro destes peitos,
E por sempre ha de estar.

Corredoiras desta terra,
Que te viron camiñar,
Unha historia de labregos,
Un contiño que contar.

Emigrante en terra allea,
Con seis anos vas alá,
Tan pequeno vas o encontro
Vas o encontro da tua nai.

A inocencia dun pequeno,
Ilusións e moito amor,
Nace dentro do teu peito
Una forte vocación.

Vocación pro ben alleo,
Un profeta da igualdade,
Millorando a tua xente,
Con traballo e caridade.

Loitador en tempos mozos,
Coa tua verba como espada,
Convenios e horas extras
Milloran a crase obreira.

Tes un regalo divino,
Unha dona que unha santa,
O teu carón, sempre musa,
De dozura e de esperanza.

Vas e voltas do traballo,
Sempre coa pruma na man,
Escribes do mundo obreiro,
I o que e pobre e teu irmán.

Nace Enrique e logo Santi,
Xa eres un pai feliz,
¡Quén diría meu amigo
Que a vida sería así!

No outo barrio de Vallcarca,
Pertiño do parque Güell,
Tes o teu nido querido,
Tes o teu nido Manuel.

Fuches cronista galego,
Dos eventos que se fán,
Dunha Galicia emigrante,
Dos que veñen, dos que van.

Socio do Centro Galego,
Bibliotecario de ben.
Da gosto ver os teu libros,
Expostos alí tamén.

Dous libros coa nosa historia,
Dous libros co seu primor,
Galegos en Catalunya,
Tomo un e tomo dous.

Atlántida e Anxel Fole,
Volta a España, Vivencial
Obras son da tua pruma,
Compendios do teu pensar,
Son parte das nosas vidas
E loita do noso andar.

O día que nos deixaches,
Perdemos un bo amigo,
I agora coa tua obra,
Voltamos a estar contigo.

Manolo despois duns anos,
Non hai cambios importantes,
Pero xa non temos loita,

I os obreiros non son de antes.

Hai dereita i hai esquerda,
Partes das duas Españas,
Que quedando pouco dela,
Vive por sempre en campaña.

Invasión dos sin papeles,
Fame no terceiro mundo,
En cayucos a Canarias,
Moitos perden o seu rumbo.

Atentados na cidade,
Morren duascenas persoas,
I o petroleiro Prestige,
Emerdando as nosas costas.

Os vascos i os catalans,
Coma sempre piden máis,
Estatuto moi completo,
Independencia total.

Por cabreo ou por loucura,
Quéimase o monte galego,
E millor pensar que a sorte
Non é cousa deste xogo.

E namentras deputados,
Que viven noutra galaxia,
Discuten e mais discuten,
Sen dar xeito a ista desgracia.

Pouco queda Manoliño,
Deste pobo e patria unidos,
O fruto da democracia,
Libera destes cumpridos.

Democracia que separe,
¡Diola teña ben aló!,
Nos queremos unidade,
Democracia con amor.

Fora a dereita e a esquerda,
Si todos somos irmans,
Todos uns por a millora,
Por a millora social.

I o teu povo, meu amigo,
Progresou moito abofé,
Que ben marcache o seu rumbo,

Na cultura e no saber.

Paradela i o Concello,
Recordando a tua obra,
Ten concurso de poetas,
Co teu nome, a tua honra.

Sigamos todos unidos,
O carón do teu saber,
Os que fomos teus amigos,
Non te vamos esquecer.

E dentro dun ano xuntos,
Co teu recordo millor,
Será festa en Paradela,
do teu nome, o teu honor.

Alfredo González Vilela
Barcelona, 2006